

Arrest

nr. 313 399 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NDIKUMASABO
Gulden-Vlieslaan 77
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. NDIKUMASABO verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 21 december 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 22 november 2021.

1.2. Op 29 november 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

1.3. Op 20 juli 2022 dient verzoekende partij een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 9 september 2022 niet-ontvankelijk. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, zevenentwintig jaar oud te zijn en geboren te zijn te Darae Jem in het district Kishim (Badakhshan). U bent een moslim van tadjiekse origine. Op uw vijfde verhuisde u naar Barak (Takhar) en sinds uw tiende woonde u in Nagele (Takhar). U ging naar school tot de zesde klas. Op uw veertiende werd u uitgehuwelijkt aan een dertigjarige man die u regelmatig sloeg. Toen u vier maanden zwanger was van uw dochter, verliet uw echtgenoot u. Jullie zijn officieus gescheiden en uw zoon verblijft sindsdien bij zijn vader. Uit vrees dat uw dochter ook van u zou worden afgenomen en dat ze hetzelfde lot als u zou ondergaan, bent u met haar uit Afghanistan vertrokken toen ze tweeënhalf jaar oud was. U vreest dat de echtgenoot van uw zus u wil doden. Hij is immers lid van de taliban en ging niet akkoord met het feit dat u als vrouw alleen uit het land vertrok. U reisde via Pakistan en Iran waar u in totaal gedurende zes maanden verbleef. Daarna verbleef u gedurende een achttal maanden in Turkije. In Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in op 29 augustus 2019. Zonder hiervan een positief antwoord te hebben gekregen, reisde u door naar Roemenië waar u op 25 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef er in twee verschillende opvangcentra. De subsidiaire beschermingsstatus werd u daar toegekend op 28 oktober 2020. U verklaart hiervan niet op de hoogte te zijn geweest en reisde een maand na uw aankomst via Tsjechië door naar Duitsland waar u op 9 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde uiteindelijk door naar België waar u op 19 december 2020 aankwam en op 21 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U trok hier in bij uw huidige vriend E. A. (CG (...)), een Afghaan die hier de subsidiaire beschermingsstatus geniet. Op 16 september 2021 bent u bevallen van jullie zoon B. M.. U wil niet terugkeren naar Roemenië. U bleef er maar een maand en kent er niemand. Bovendien voelden uw dochter en u zich onveilig in het opvangcentrum omdat daar veel alleenstaande Afghaanse en Pakistaanse mannen verbleven. Daarenboven vreesde u dat uw echtgenoot u daar zou kunnen vinden.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u kopieën voor van de taskara's van uw familieleden, de Belgische verblijfskaart van uw vriend (d.d. 4/6/21) en enkele documenten in verband met de geboorte van uw zoon.

Op 29 november 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek niet ontvankelijk. U ging hiertegen niet in beroep.

U hebt België niet verlaten. Op 20 juli 2022 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat de situatie waarvoor u Afghanistan ontvluchtte nog steeds onveranderd is. U vreest nog steeds uw ex-echtgenoot, die tot de taliban behoorde. De taliban, meer bepaald uw ex en diens broer, dreigden uw broer A. M. (CG (...)) te ontvoeren. Uw broer is ondertussen in België aangekomen en diende hier op 26 juli 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat uw zoon in Afghanistan zou worden gedwongen toe te treden tot de taliban. Wat uw dochter betreft, herhaalt u dat u vreest dat ze in Afghanistan hetzelfde lot als u zou ondergaan. U beweert verplicht te zijn geweest een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Roemenië. Volgens uw verklaringen bleef u er slechts een maand in twee verschillende opvangcentra en kreeg u een kleine hoeveelheid geld, waarmee u probeerde in het levensonderhoud van u en uw dochter te voorzien. In Roemenië hebt u niemand, terwijl u hier een partner hebt. Uw zoon is hier geboren, uw dochter gaat hier naar school en leert de taal. U verklaart opnieuw zwanger te zijn van uw partner E. A..

Ter staving van uw huidige verzoek legt u een door uw partner opgestelde verklaring in verband met zijn vaderschap van uw zoon, een kopie van diens verblijfsvergunning, een bevestiging van een afspraak voor een DNA-test en een brief van uw advocaat voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming in België niet in overweging werd genomen. Immers, uit het administratief dossier van uw eerste verzoek blijkt dat u op 28 oktober 2020 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Roemenië. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In uw huidig tweede verzoek verklaart u nog steeds een vrees te koesteren voor u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan. Deze vrees doet echter niet ter zake, aangezien reeds in uw eerste verzoek werd geoordeeld dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegde. U herhaalt slechts een korte periode in Roemenië te hebben verbleven en beweert slechts een kleine hoeveelheid geld te hebben gekregen. De omstandigheden waarin u er leefde voldoen evenwel niet aan de vereiste drempel van zwaarwegendheid om te kunnen spreken van "zeer verregaande materiële deprivatie". Er dient hierbij te worden gewezen op het feit dat u ten tijde van uw eerste verzoek expliciet verklaarde nooit problemen te hebben ondervonden in Roemenië. Met betrekking tot het feit dat u in Roemenië niemand kent en dat u hier een partner hebt, dewelke de vader is van uw zoon en ongeboren kind, kan worden herhaald dat u een aanvraag kunt indienen tot gezinshereniging volgens de bepalingen in de Belgische Vreemdelingenwet. Dat uw dochter hier naar school gaat en de taal leert heeft geen uitstaans met de criteria die internationale bescherming wettigen.

De door u voorgelegde documenten, meer bepaald de door uw partner opgestelde verklaring in verband met zijn vaderschap van uw zoon, de kopie van diens verblijfsvergunning, de bevestiging van een afspraak voor een DNAtest en de brief van uw advocaat, zijn niet van die aard om de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen. Ze tonen op geen enkele wijze aan dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië niet geëerbiedigd zouden worden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat, i.c. Roemenië, waar ze internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar haar land van nationaliteit, i.c. Afghanistan, het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 39/2, 48/3, 48/4, 52, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Tevens wijst zij op een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij geeft aan dat er sprake is van nieuwe elementen zijnde haar relatie met een persoon die in België internationale bescherming geniet waaruit een kind is een geboren en nog een kind is verwekt. Er wordt hierbij gewezen op artikel 8 van het EVRM en geconcludeerd dat indien verzoekende partij wordt gedwongen om naar Roemenië terug te keren, dit in feite zou neerkomen op een scheiding met haar partner en een scheiding van het kind.

2.2. Stukken

2.2.1. Verwerende partij brengt op 4 maart 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op de "Country Report: Romania. Update 2022" van 31 mei 2023.

2.2.2. Verwerende partij brengt op 4 september 2024 aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op de "Country Report: Romania. Update 2023" van 24 juli 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van een verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door een verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekende partij. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007,

nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in

beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij in Roemenië reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt en zij niet aantoonde dat de bescherming die haar in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidig (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt verzoekende partij in haar reeds eerder afgelegde verklaringen in het kader van haar eerste beschermingsverzoek waarbij ze bijkomend haar vrees bij terugkeer naar Afghanistan toelicht alsook toevoegt dat haar broer naar België is gekomen.

Verzoekende partij geeft wat betreft Roemenië aan dat ze er werd verplicht een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat ze er slechts een maand bleef in twee verschillende opvangcentra waar ze wreed werd behandeld, een kleine hoeveelheid geld kreeg waarmee ze probeerde in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij vult aan dat zij in Roemenië niemand heeft terwijl ze hier een partner heeft, haar zoon hier is geboren, haar dochter hier naar school gaat alsook de taal leert. Ook verklaart verzoekende partij opnieuw zwanger te zijn van haar partner.

Ter staving van haar huidig (tweede) verzoek legde verzoekende partij volgende documenten neer op het CGVS: een verklaring van haar partner in verband met zijn vaderschap van haar zoon, een kopie van diens verblijfsvergunning, een bevestiging van een afspraak voor een DNA-test en een brief van haar advocaat.

De vraag rijst of verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

2.3.4.2. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Roemenië en dat in casu wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander EU-land.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Roemenië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v.).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, “Practical Guide on Subsequent Applications”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

2.3.4.3. Uit de beschikbare actuele algemene landeninformatie kan niet blijken dat er heden in Roemenië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor verzoekende partij in geval van terugkeer naar dat land in een situatie zal terechtkomen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. De aangebrachte landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Roemenië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië blijkt dat zij onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg. Begunstigden van internationale bescherming die geen eigen inkomen hebben en deelnemen aan integratieprogramma's kunnen in Regionale opvangcentra verblijven indien er voldoende plaatsen zijn en in beginsel voor een periode van maximum 1 jaar. In de praktijk moeten zij na drie maanden een vergoeding betalen in een aantal steden. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale huisvesting en met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt al is die in de praktijk niet altijd aanwezig. In principe hebben begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden toegang tot de arbeidsmarkt als de eigen onderdanen. Echter, is het voor begunstigden van internationale bescherming met specifieke kwalificaties zoals dokters in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien is kennis van de Roemeense taal voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk en zijn er ook niet in alle regio's en steden taallessen voorzien. Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden en voor een periode van 12 maanden en is afhankelijk van inschrijving in een integratieprogramma. Begunstigden van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en NGO's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan. Verder zijn er ook problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit weigeren om veiligheidsredenen aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Syrië, Irak, Iran, Afghanistan. Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor 2 jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, “Country Report Romania, Update 2023”, juli 2023, p. 167-204).

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen. Het komt daarbij verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat zij bij terugkeer naar Roemenië niet

zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die haar aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

2.3.4.4. In casu motiveert de commissaris-generaal terdege:

“Er dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming in België niet in overweging werd genomen. Immers, uit het administratief dossier van uw eerste verzoek blijkt dat u op 28 oktober 2020 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Roemenië. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In uw huidig tweede verzoek verklaart u nog steeds een vrees te koesteren voor u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan. Deze vrees doet echter niet ter zake, aangezien reeds in uw eerste verzoek werd geoordeeld dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegde. U herhaalt slechts een korte periode in Roemenië te hebben verbleven en beweert slechts een kleine hoeveelheid geld te hebben gekregen. De omstandigheden waarin u er leefde voldoen evenwel niet aan de vereiste drempel van zwaarwegendheid om te kunnen spreken van “zeer verregaande materiële deprivatie”. Er dient hierbij te worden gewezen op het feit dat u ten tijde van uw eerste verzoek expliciet verklaarde nooit problemen te hebben ondervonden in Roemenië. Met betrekking tot het feit dat u in Roemenië niemand kent en dat u hier een partner hebt, dewelke de vader is van uw zoon en ongeboren kind, kan worden herhaald dat u een aanvraag kunt indienen tot gezinshereniging volgens de bepalingen in de Belgische Vreemdelingenwet. Dat uw dochter hier naar school gaat en de taal leert heeft geen uitstaans met de criteria die internationale bescherming wettigen.

De door u voorgelegde documenten, meer bepaald de door uw partner opgestelde verklaring in verband met zijn vaderschap van uw zoon, de kopie van diens verblijfsvergunning, de bevestiging van een afspraak voor een DNA-test en de brief van uw advocaat, zijn niet van die aard om de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen. Ze tonen op geen enkele wijze aan dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië niet geëerbiedigd zouden worden.”

Verzoekende partij bekritiseert de appreciatie van verwerende partij doch kan met haar algemeen theoretisch betoog geen ander licht werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen en haar familiale situatie in België in het kader van artikel 8 van het EVRM te benadrukken, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal kunnen ontkrachten.

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op de beschikbare actuele landeninformatie (Country Report: Romania. Update 2023” van 24 juli 2023) toont verzoekende partij geenszins concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Roemenië, dit mogelijks met de hulp van de Roemeense autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand, huisvesting en gezondheidszorg en mogelijkheden tot gezinshereniging noch toont zij afdoende en objectief aan welke ernstige stappen zij hiertoe ondernomen heeft.

Het uiterst beknopt betoog in het verzoekschrift met de nadruk op artikel 8 van het EVRM volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming actueel in Roemenië buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij aldus gelet op voorgaande bevindingen in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, zij bij een terugkeer naar Roemenië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Roemenië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM (of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU).

2.3.4.5. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië - alwaar zij slechts een maand heeft verbleven zonder enigszins afdoende inspanningen om de taal te leren, scholing te volgen en werk te vinden en alwaar zij geen specifieke persoonlijke problemen ondervond (Verklaring volgend verzoek van 4

augustus 2022, vraag 21; persoonlijk onderhoud, p. 6-7, 9) - in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Roemeense grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Roemenië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Roemenië werd verleend, kan stellen.

Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië.

2.3.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.6. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.7. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat er geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat zij zich (redelijkerwijs) niet meer kan beroepen op haar beschermingsstatus in Roemenië, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar wordt gewezen op artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op deze verwijzing in casu niet dienstig is en geen afbreuk doet aan de hierboven reeds uiteengezette appreciatie van het voorliggend beschermingsverzoek. Het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad ter zake zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984). De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing er overigens niet toe strekt het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet ontvankelijk wordt verklaard.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU